

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

8. mai 2019*

Apellatsioonkaebus – Majandus- ja rahapoliitika – Määrus (EL) nr 1024/2013 – Artikli 6 lõige 4 – Määrus (EL) nr 468/2014 – Artikli 70 lõige 1 – Krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve – Euroopa Keskpank (EKP) antud ülesanded – Ühtne järelevalvemehhanism – Nende ülesannete täitmine riiklike pädevate asutuste poolt – „Vähem oluline“ krediidasutus – „Konkreetsed asjaolud“, mis lubavad pidada krediidasutust „vähem oluliseks“

Kohtuasjas C-450/17 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 26. juulil 2017 esitatud apellatsioonkaebus,

Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank, asukoht Karlsruhe (Saksamaa), esindajad: *Rechtsanwalt* A. Glos, *Rechtsanwalt* T. Lübbig ja *Rechtsanwalt* M. Benzing,

apellant,

teised menetlusosalised:

Euroopa Keskpank (EKP), esindajad: E. Koupepidou ja R. Bax, keda abistas *Rechtsanwalt* H.-G. Kamann,

kostja esimeses kohtuastmes,

Euroopa Komisjon, esindajad: W. Mölls ja K.-P. Wojcik,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president J.-C. Bonichot, Euroopa Kohtu asepresident R. Silva de Lapuerta (ettekandja), kohtunikud A. Rosas, L. Bay Larsen ja M. Safjan,

kohtujurist: G. Hogan,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 5. detsembri 2018. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: saksa.

otsuse

- 1 Oma apellatsioonkaebuses palub Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank (edaspidi „Landeskreditbank“) tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 16. mai 2017. aasta kohtuotsus Landeskreditbank Baden-Württemberg vs. EKP (T-122/15, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2017:337), millega Üldkohus jättis rahuldamata tema hagi, milles paluti tühistada Euroopa Keskpanga (EKP) 5. jaanuari 2015. aasta otsus ECB/SSM/15/1, mis on tehtud nõukogu 15. oktoobri 2013. aasta määruse (EL) nr 1024/2013, millega antakse Euroopa Keskpangale eriülesanded seoses krediitdiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga (ELT 2013, L 287, lk 63), artikli 6 lõike 4 ja artikli 24 lõike 7 alusel (edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Õiguslik raamistik

Määrus nr 1024/2013

- 2 Määruse nr 1024/2013 põhjendus 55 on sõnastatud järgmiselt:
„Järelevalveülesannete andmisega kaasneb EKP-l oluline vastutus tagada ELis finantsstabiilsus ning kasutada oma järelevalvevolitusi võimalikult tulemuslikult ja proportsionaalselt. [...]“.
- 3 Selle määruse artikli 1 esimene lõik sätestab:
„Käesoleva määrusega antakse EKP-le krediitdiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga seotud eriülesanded eesmärgiga aidata kaasa krediitdiasutuste turvalisusele ja toimekindlusele ning finantssüsteemi stabiilsusele liidus ja kõikides liikmesriikides, pidades täiel määral ja kohase hoolsusega silmas siseturu ühtsust ja terviklikkust, tuginedes krediitdiasutuste võrdsele kohtlemisele, et vältida õigusnormide erinevuste ärakasutamist“.
- 4 Nimetatud määruse artikli 4 „EKP-le antavad ülesanded“ lõige 1 sätestab:
„EKP-l on artikli 6 raamistikus käesoleva artikli lõike 3 kohaselt ainupädevus täita usaldatavusnõuete täitmise järelevalve eesmärgil järgmisi ülesandeid seoses kõigi osalevates liikmesriikides asutatud krediitdiasutustega:
[...]“.
- 5 Sama määruse artikkel 6 näeb ette:
„1. EKP täidab oma ülesandeid ühtse järelevalvemehhanismi raames, mis hõlmab EKP-d ja riiklikke pädevaid asutusi. EKP vastutab ühtse järelevalvemehhanismi tõhusa ja järjepideva toimimise eest.
[...]“.

4. Seoses artiklis 4, välja arvatud selle lõike 1 punktides a ja c, kindlaksmääratud ülesannetega on EKP-l käesoleva artikli lõikes 5 sätestatud kohustused ning riiklikel pädevatel asutustel käesoleva artikli lõikes 6 sätestatud kohustused käesoleva artikli lõikes 7 osutatud raamistikus ja menetlusi kasutades järgmiste krediitdiasutuste, finantsvaldusettevõtjate või segafinantsvaldusettevõtjate või mitteosalevates liikmesriikides asutatud krediitdiasutuste osalevates liikmesriikides asutatud filiaalide üle:

- mis on konsolideerituna vähem olulised osalevate liikmesriikide piires kõrgeimal konsolideerimistasemel või üksikult konkreetsetel juhtudel mitteosalevates liikmesriikides asutatud krediitdiasutuste osalevates liikmesriikides asutatud filiaalide puhul. Olulisust hinnatakse järgmiste kriteeriumide alusel:
 - i) suurus;
 - ii) olulisus liidu või mis tahes osaleva liikmesriigi majanduse seisukohast;
 - iii) piiriülese tegevuse olulisus.

Eespool esitatud esimest lõiku silmas pidades ei peeta krediitdiasutust, finantsvaldusettevõtjat või segafinantsvaldusettevõtjat vähem oluliseks, kui on täidetud vähemalt üks järgmistest tingimustest, välja arvatud juhul, kui see on õigustatud konkreetse olukorraga, mis täpsustatakse metoodikas:

- i) varade koguväärtus ületab 30 miljardit eurot;
- ii) varade koguväärtuse ja asutamiskohaks oleva osaleva liikmesriigi SKP suhe ületab 20%, välja arvatud juhul, kui varade koguväärtus jääb alla 5 miljardi euro;
- iii) pärast seda, kui riiklik pädev asutus on teatanud, et ta peab sellist krediitdiasutust või ettevõtjat sisemajanduse jaoks märkimisväärselt oluliseks, teeb EKP otsuse, millega ta kinnitab pärast omapoolset põhjalikku (sealhulgas bilansi) hindamist kõnealuse krediitdiasutuse või ettevõtja olulisust.

Samuti võib EKP omal algatusel pidada krediitdiasutust või ettevõtjat olulist tähtsust omavaks, kui see on asutanud pangandusega tegelevaid tütarettevõtjaid rohkem kui ühes osalevas liikmesriigis ning tema piiriülene vara ja piiriülased kohustused moodustavad märkimisväärselt osa tema vara või kohustuste koguväärtusest vastavalt metoodikas sätestatud tingimustele.

Krediitdiasutusi või ettevõtjaid, kes on taotlenud või saanud otse avaliku sektori finantsabi Euroopa Finantsstabiilsuse Fondist või Euroopa stabiilsusmehhanismist, ei käsitata vähem olulistena.

Olenemata eelmistest lõikudest, täidab EKP talle käesoleva määrusega antud ülesandeid kolme kõige olulisema krediitdiasutuse suhtes igas osalevas liikmesriigis, kui konkreetsete asjaoludega ei ole põhjendatud teisiti.

5. Lõikes 4 osutatud krediitdiasutuste puhul teeb EKP lõikes 7 kindlaks määratud raamistikus järgmist:

[...]

- b) kui see on vajalik kõrgete järelevalvestandardite järjepideva kohaldamise tagamiseks, võib EKP igal ajal kas omal algatusel pärast riiklike pädevate asutustega konsulteerimist või riikliku pädeva asutuse taotlusel otsustada teostada ise vahetult kõiki asjakohaseid volitusi ühe või enama lõikes 4 osutatud krediitdiasutuse puhul, sealhulgas juhul, kui krediitdiasutus on taotlenud või saanud kaudset finantsabi Euroopa Finantsstabiilsuse Fondist või Euroopa stabiilsusmehhanismist;

[...]

6. Ilma et see piiraks käesoleva artikli lõike 5 kohaldamist, täidavad riiklikud pädevad asutused artikli 4 lõike 1 punktides b, d–g ja i osutatud ülesandeid ja vastutavad nende täitmise eest ning võtavad vastu kõik asjakohased järelevalveotsused seoses käesoleva artikli lõike 4 esimeses lõigus osutatud krediitdiasutustega käesoleva artikli lõikes 7 osutatud raamistikus ja menetlusi kasutades.

[...]

Riiklikud pädevad asutused annavad EKP-le korrapäraselt aru käesoleva artikli alusel võetud meetmete kohta.

7. EKP võtab riiklike pädevate asutustega konsulteerides ja järelevalvenõukogu ettepaneku põhjal vastu ja avaldab raamistiku käesoleva artikli rakendamise praktiliseks korraldamiseks. [...]

8. Kui EKPd abistavad talle käesoleva määrusega antud ülesannete täitmisel riiklikud pädevad või määratud asutused, järgivad EKP ja riiklikud pädevad asutused asjakohastes liidu õigusaktides eri liikmesriikide pädevate asutuste vahel vastutuse jagamist ja koostööd käsitlevaid sätteid.“

6 Määruse nr 1024/2013 artikkel 24 sätestab:

„1. EKP moodustab vaidlustusnõukogu, et vaadata pärast lõike 5 kohaselt esitatud läbivaatamise taotluse saamist asutusesiselt halduskorras läbi otsused, mis EKP on teinud käesoleva määrusega talle antud volituste täitmisel. Asutusesisene halduskorras läbivaatamine piirduv selle hindamisega, kas sellised otsused on menetluslikult ja sisuliselt vastavuses käesoleva määrusega.

[...]

5. Iga füüsiline või juriidiline isik võib lõikes 1 osutatud juhtudel taotleda talle adresseeritud või teda otseselt või isiklikult puudutava, käesoleva määruse alusel EKP poolt tehtud otsuse läbivaatamist. Lõikes 7 osutatud EKP nõukogu otsuse läbivaatamise taotlust vastu ei võeta.

6. Läbivaatamise taotlus koos selle põhjendustega esitatakse EKP-le kirjalikult ühe kuu jooksul alates otsuse teatavaks tegemisest läbivaatamist taotlevale isikule või, kui seda ei ole tehtud, ühe kuu jooksul alates päevast, mil kõnealune isik sai sellest teada.

7. Vaidlustusnõukogu esitab pärast läbivaatamise taotluse vastuvõetavuse kohta otsuse tegemist arvamuse küsimuse kiireloomulisust arvestava ajavahemiku jooksul, kuid hiljemalt kahe kuu jooksul alates taotluse saamisest, ning saadab juhtumi edasi järelevalvenõukogule uue otsuse eelnõu ettevalmistamiseks. Järelevalvenõukogu võtab vaidlustusnõukogu arvamust arvesse ning esitab EKP nõukogule viivitamatult uue otsuse eelnõu. Uus otsuse eelnõu tühistab esialgse otsuse, asendab selle identse sisuga otsusega või asendab selle muudetud otsusega. Uus otsuse eelnõu loetakse vastuvõetuks, kui EKP nõukogu ei ole selle suhtes esitanud vastuväiteid hiljemalt kümne tööpäeva jooksul.

[...]

9. Vaidlustusnõukogu väljendatud arvamust, järelevalvenõukogu esitatud uut otsuse eelnõu ja EKP nõukogu poolt käesoleva artikli alusel vastuvõetud otsust põhjendatakse ja neist teavitatakse pooli.

10. EKP võtab vastu otsuse, millega kehtestatakse vaidlustusnõukogu kodukord.

[...]“.

Määruse (EL) nr 468/2014

- 7 Euroopa Keskpanga 16. aprilli 2014. aasta määruse (EL) nr 468/2014, millega kehtestatakse raamistik Euroopa Keskpanga ja riiklike pädevate asutuste vaheliseks ning riiklike määratud asutustega tehtavaks koostööks ühtse järelevalvemehhanismi raames (ELT 2014, L 141, lk 1), põhjendus 9 näeb ette:

„[...] [K]äesolev määrus [käsitleb] täiendavalt ja täpsustab ühtse järelevalvemehhanismi määramises sätestatud koostöömenetlusi EKP ja riiklike pädevate asutuste (kohastel juhtudel riiklike määratud asutuste) vahel ühtse järelevalvemehhanismi raames ning tagab seega ühtse järelevalvemehhanismi tulemusliku ja ühetaolise toimimise.“

- 8 Selle määruse artikli 1 lõike 1 sõnastus on järgmine:

„Käesoleva määrusega sätestatakse järgmised eeskirjad:

- a) [...] määruse [nr 1024/2013] artikli 6 lõikes 7 osutatud raamistik, st raamistik [...] määruse [nr 1024/2013] artikli 6 rakendamise praktiliseks korraldamiseks seoses koostööga ühtse järelevalvemehhanismi raames, mis hõlmab järgmist:
- i) konkreetne metoodika järelevalve alla kuuluva üksuse olulisuse hindamiseks ja läbivaatamiseks vastavalt [...] määruse [nr 1024/2013] artikli 6 lõikes 4 sätestatud kriteeriumidele ning hindamisest tulenev kord;

[...]

[...]“.

- 9 Nimetatud määruse artikkel 70 „Konkreetsed asjaolud, mille tõttu järelevalve alla kuuluv oluline üksus liigitatakse vähem oluliseks“ näeb ette:

„1. [...] määruse [nr 1024/2013] artikli 6 lõike 4 teises ja viiendas lõigus osutatud konkreetsed asjaolud (edaspidi „konkreetsed asjaolud“) esinevad konkreetsete faktide korral, mille kohaselt on oluliseks liigitamine [...] määruse [nr 1024/2013] eesmärgi ja põhimõtteid ning eelkõige kõrgete järelevalvestandardite järjepideva kohaldamise tagamise vajadust arvestades asjakohatu.

2. Mõistet „konkreetsed asjaolud“ tõlgendatakse kitsendavalt.“

- 10 Määruse nr 468/2014 artikkel 71 „Konkreetsete asjaolude esinemise hindamine“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Konkreetsete asjaolude esinemist, mis õigustaksid muidu olulise üksuse liigitamist vähem oluliseks järelevalve alla kuuluvaks üksuseks, hinnatakse juhtumipõhiselt ning iga järelevalve alla kuuluva üksuse või grupi puhul eraldi, mitte järelevalve alla kuuluvate üksuste liikide kaupa.

[...]“.

Otsus 2014/360/EL

- 11 Euroopa Keskpanga 14. aprilli 2014. aasta otsusega 2014/360/EL vaidlustusnõukogu asutamise ja selle kodukorra kohta (ELT 2014, L 175, lk 47) asutati vaidlustusnõukogu, millele viitab määruse nr 1024/2013 artikkel 24.

12 Selle otsuse artikli 7 lõige 1 näeb ette:

„Kõik füüsilised või juriidilised isikud, kellele adresseeritakse EKP otsus määruse [...] nr 1024/2013 alusel või keda see otsus otseselt ja isiklikult puudutab, esitavad asutusesiseselt halduskorras läbivaatamise soovi korral [...] kirjaliku teate sekretärile, osutades vaidlustatud otsusele. Läbivaatamisteade esitatakse ühes liidu ametlikus keeles.“

13 Nimetatud otsuse artikkel 16 sätestab:

„1. Vaidlustusnõukogu võtab läbivaatamise kohta vastu arvamuse kooskõlas asja kiireloomulisusega ja mitte hiljem kui kaks kuud pärast läbivaatamisteate saamist.

2. Arvamuses tehakse ettepanek, kas esialgne otsus tuleks kehtetuks tunnistada, asendada samalaadse sisuga otsusega või asendada muudetud otsusega. Viimasel juhul tuleb arvamuses esitada ettepanekud vajalike muudatuste kohta.

[...]“.

14 Sama otsuse artikkel 18 sätestab:

„EKP nõukogu sekretär teeb osapooltele teatavaks vaidlustusnõukogu arvamuse, järelevalvenõukogule esitatud uue otsuse eelnõu ja EKP nõukogu vastu võetud uue otsuse koos asjakohaste põhjendustega.“

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

15 Landeskreditbank on seaduse alusel asutatud avalik-õiguslik juriidiline isik, mille ainuaktsionär on Baden-Württembergi liidumaa (Saksamaa).

16 EKP teatas 25. juunil 2014 Landeskreditbankile sisuliselt, et tema olulisust arvestades peaks ta kuuluma EKP ainujärelevalve alla, mitte aga ühtse järelevalvemehhanismi raames jagatud järelevalve alla, nagu on ette nähtud määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõikes 4, ja palus tal esitada oma seisukohad.

17 Landeskreditbank vaidlustas 10. juulil 2014 selle analüüsi, tuues eelkõige esile konkreetsete asjaolude esinemist selle viidatud sätte ja määruse nr 468/2014 artiklite 70 ja 71 tähenduses.

18 1. septembril 2014 tegi EKP otsuse, milles ta liigitas Landeskreditbanki „oluliseks üksuseks“ määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 tähenduses.

19 6. oktoobril 2014 esitas Landeskreditbank määruse nr 1024/2013 artikli 24 lõigete 1, 5 ja 6, lugedes seda koosmõjus otsuse 2014/360 artikliga 7, alusel taotluse selle otsuse läbivaatamiseks. 23. oktoobril 2014 toimus vaidlustusnõukogus ärakuulamine.

20 20. novembril 2014 võttis vaidlustusnõukogu vastu arvamuse, milles ta leidis, et EKP 1. septembri 2014. aasta otsus on seaduslik.

21 5. jaanuaril 2015 tegi EKP vaidlusaluse otsuse, millega ta tunnistas kehtetuks ja asendas selle otsuse, liigitades Landeskreditbanki endiselt „oluliseks üksuseks“. EKP rõhutas selles otsuses sisuliselt järgmist:

- Landeskreditbanki liigitamine „oluliseks üksuseks“ ei ole vastuolus määruse nr 1024/2013 eesmärkidega;
- üksuse riskiprofiil ei oma tema liigitamise etapis tähtsust ja määruse nr 468/2014 artiklit 70 ei saa tõlgendada nii, et see hõlmab kriteeriume, mis ei tulene määrusest nr 1024/2013;

- isegi kui EKP tuvastaks Landeskreditbanki puhul konkreetsete asjaolude esinemise, peaks ta kontrollima, kas sellised asjaolud õigustavad Landeskreditbanki ümberliigitamist „vähem oluliseks“ üksuseks;
- määruse nr 468/2014 artikli 70 lõike 2 kohaselt tõlgendatakse mõistet „konkreetsed asjaolud“ kitsalt ja seega saab üksuse „olulisest“ „vähem oluliseks“ ümber liigitada vaid siis, kui EKP otsene järelevalve on asjakohatu;
- tõlgendamisel proportsionaalsuse põhimõtte arvesse võtmine ei saa teda kohustada kontrollima, kas määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 kriteeriumide kohaldamine üksuse suhtes on proportsionaalne, ja hindamine, kas üksuse „oluliseks“ liigitamine oli „asjakohatu“, ei võrdu proportsionaalsuse analüüsimisega;
- riiklike järelevalveraamistike sobivus ja nende suutlikkus kohaldada rangemaid järelevalvestandardeid ei võimalda järeldada, et otsese usaldatavusnõuete täitmise järelevalve teostamine EKP poolt oleks asjakohatu, kuna määruse nr 1024/2013 kohaselt ei pea selle eeltingimusena tõendama, et riiklikud järelevalveraamistikud või riiklikud järelevalvestandardid on mitesobivad.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 22 Landeskreditbank esitas vaidlusaluse otsuse tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 12. märtsil 2015.
- 23 Landeskreditbank esitas oma hagi põhjendamiseks viis väidet, millest sisuliselt esimene käsitles määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 ja määruse nr 468/2014 artikli 70 rikkumist seoses EKP kohaldatud kriteeriumide valikuga, teine ilmseid vigu faktide hindamisel, kolmas põhjendamiskohustuse rikkumist, neljas võimu kuritarvitamist, kuna EKP ei teostanud oma kaalutusõigust, ning viies asjaolu, et EKP rikkus oma kohustust võtta arvesse juhtumi kõiki asjasse puutuvaid asjaolusid.
- 24 Vaidlustatud kohtuotsusega jättis Üldkohus Landeskreditbanki hagi rahuldamata.

Poolte nõuded

- 25 Oma apellatsioonkaebuses palub Landeskreditbank Euroopa Kohtul:
 - tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
 - tühistada vaidlusalune otsus, jättes kehtima EKP 1. septembri 2014. aasta otsuse asendamise tagajärjed;
 - teise võimalusena tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja saata asi tagasi Üldkohtule, ning
 - mõista kohtukulud välja EKP-lt.
- 26 EKP palub Euroopa Kohtul:
 - jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja
 - mõista kohtukulud välja Landeskreditbankilt.

27 Euroopa Komisjon palub Euroopa Kohtul:

- jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja
- mõista kohtukulud välja Landeskreditbankilt.

Apellatsioonkaebus

28 Oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitab Landeskreditbank kolm väidet.

Esimene väide

29 Esimeses väites leiab Landeskreditbank, et määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teise lõigu ja määruse nr 468/2014 artikli 70 tõlgendamisel ja kohaldamisel on rikutud liidu õigust.

30 See väide koosneb kolmest osast.

Esimese väite esimene osa

– Poolte argumendid

31 Esimese väite esimeses osas on Landeskreditbank sisuliselt seisukohal, et Üldkohus tõlgendas vääralt määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teises lõigus ja määruse nr 468/2014 artiklis 70 kasutatud mõistet „konkreetsed asjaolud“, ja täpsemalt, et ta jättis vääralt nende põhimõtete tõlgendamisel proportsionaalsuse põhimõtte arvesse võtmata.

32 Landeskreditbanki hinnangul andis määrus nr 1024/2013 EKP-le ainuõiguse teostada krediidasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet ainult oluliste asutuste üle ning riiklikud asutused jäid pädevaks teostama usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet vähem oluliste asutuste üle.

33 Landeskreditbank leiab, et proportsionaalsuse põhimõttest tulenevalt oleks Üldkohus pidanud tõlgendama määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teist lõiku ja määruse nr 468/2014 artiklit 70 nii, et üksus tuleb liigitada „vähem oluliseks“ üksuseks, kui tulenevalt juhtumi konkreetsest ja faktilistest asjaoludest nähtub, et pädevate riiklike asutuste otsene järelevalve asjasse puutuva üksuse poolt usaldatavusnõuete täitmise üle võimaldab määruse nr 1024/2013 eesmärgid täita vähemalt niisama tõhusalt kui EKP otsene järelevalve usaldatavusnõuete täitmise üle.

34 Lisaks heidab Landeskreditbank Üldkohtule ette seda, et viimane rikkus tõlgendamispõhimõtet *ut res magis valeat quam pereat* ja keeldu nõuda *probatio diabolica*’t, kuna tõlgendus, mille Üldkohus andis määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teises lõigus ja määruse nr 468/2014 artiklis 70 kasutatud mõistele „konkreetsed asjaolud“, võtab nendelt sätetelt soovitava toime, muutes nende asjaolude esinemise tõendamise võimatuks.

35 EKP ja komisjon vaidlevad Landeskreditbanki argumentidele vastu.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 36 Nagu märkis õigesti Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 64, ei sea Üldkohtu tõlgendust, mille ta andis õigusnormidele, mis reguleerivad nõukogu poolt EKP-le antud pädevust usaldatavusnõuete täitmise järelevalve valdkonnas, kahtluse alla hageja argumendid, mis põhinevad eeldusel, et määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 kohaselt säilib riiklikel asutustel pädevus „vähem oluliseks“ liigitatud üksuste suhtes seoses selle määruse artikli 4 lõike 1 punktides b ja d-i loetletud ülesannetega.
- 37 Nimelt kõigepealt, mis puudutab EKP selle pädevuse ulatust, mis tal on krediidasutuste usaldatavusnõuete täitmise otsese järelevalve valdkonnas, siis tuleb meenutada, et määruse nr 1024/2013 artikli 4 „EKP-le antavad ülesanded“ lõige 1 näeb ette, et EKP-l on selle määruse artikli 6 raamistikus „ainupädevus“ täita usaldatavusnõuete täitmise järelevalve eesmärgil selle artikli 4 lõikes 1 loetletud ülesandeid seoses „kõigi“ osalevates liikmesriikides asutatud krediidasutustega, eristamata olulisi ja vähem olulisi krediidasutusi.
- 38 Nii tuleneb määruse nr 1024/2013 artikli 4 lõike 1 sõnastusest, et EKP-l on ainupädevus täita selles sättes loetletud ülesandeid kõigi krediidasutuste suhtes.
- 39 On tõsi, et määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 1 kohaselt täidab EKP oma ülesandeid ühtse järelevalvemehhanismi raames, mis hõlmab teda ennast ja riiklikke pädevaid asutusi, ning et ta vastutab ühtse järelevalvemehhanismi tõhusa ja järjepideva toimimise eest.
- 40 Viidatud sätet arvestades täidavad riiklikud pädevad asutused vastavalt määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõikele 6 selle määruse artikli 4 lõike 1 punktides b, d–g ja i loetletud ülesandeid ja vastutavad nende täitmise eest ning võtavad vastu kõik asjakohased järelevalveotsused seoses selle määruse artikli 6 lõike 4 esimeses lõigus osutatud krediidasutustega, st nende asutustega, mis on viimati nimetatud sättes ette nähtud kriteeriumide kohaselt „vähem olulised“.
- 41 Riiklikud pädevad asutused aitavad nii EKPd määrusega nr 1024/2013 talle pandud ülesannete täitmisel, viies detsentraliseeritult ellu teatud ülesandeid selle määruse artikli 6 lõike 4 esimese lõigu tähenduses vähem oluliseks liigitatud krediidasutuste suhtes.
- 42 Vastavalt määruse nr 468/2014 põhjendusele 9 käsitleb see määrus täiendavalt ja täpsustab määruses nr 1024/2013 sätestatud koostöömenetlusi EKP ja riiklike pädevate asutuste vahel ühtse järelevalvemehhanismi raames ning tagab seega viimase tulemusliku ja ühetaolise toimimise.
- 43 Nii on määruse nr 468/2014 artikli 1 lõike 1 punkti a kohaselt selle määruse eesmärk muu hulgas kehtestada määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõikes 7 osutatud raamistik, st raamistik selle artikli 6 – mis reguleerib EKP ja riiklike pädevate asutuste koostööd ühtse järelevalvemehhanismi raames – rakendamise praktiliseks korraldamiseks.
- 44 Täpsemalt, vastavalt nimetatud artikli 1 lõike 1 punkti a alapunktile i sätestab määrus nr 468/2014 IV osas eeskirjad, kuidas vastavalt määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõikes 4 sätestatud kriteeriumidele hinnata usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluva üksuse olulisust või vähem olulisust, ning määratleb selleks mõiste „konkreetsed asjaolud“ viimati nimetatud sätte tähenduses, mille esinemisel võib usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluva üksuse liigitada vähem oluliseks, kuigi ta täidab oluliseks üksuseks liigitamise kriteeriumid.
- 45 Selle kohta näeb määruse nr 468/2014 artikli 70 lõige 1 ette, et need konkreetsed asjaolud on konkreetsed faktilised asjaolud, mille tõttu on usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluva üksuse oluliseks liigitamine määruse nr 1024/2013 eesmärgi ja põhimõtteid ning eelkõige kõrgete järelevalvestandardite järjepideva kohaldamise tagamise vajadust arvestades asjakohatu.

- 46 Selle sätte sõnastusest endast tuleneb, et asjasse puutuvad asjaolud, mille esinemisel võib usaldatavusnõuete täitmise otsese järelevalve eesmärgil vähem oluliseks liigitada üksuse, kes põhimõtteliselt kriteeriumide alusel, mis on ette nähtud määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teises lõigus, peaks olema liigitatud oluliseks üksuseks, on ainult need asjaolud, mis omavad tähtsust üksuse oluliseks liigitamise asjakohasuse või asjakohatuse seisukohast.
- 47 Seetõttu on riiklike pädevate asutuste poolt olulise üksuse üle usaldatavusnõuete täitmise otsese järelevalve teostamine võimalik vaid siis, kui esinevad asjaolud, millest nähtub, et selle üksuse liigitamine oluliseks on määruse nr 1024/2013 eesmärkide täitmiseks asjakohatu.
- 48 Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 44 ja 46 märkis, ei mainita määruse nr 468/2014 artikli 70 lõikes 1 kordagi analüüsi, mille käigus oleks vaja teha kindlaks, kas olulise üksuse poolt usaldatavusnõuete täitmise üle tuleks otsest järelevalvet teostada EKP-l, ja selle sätte grammatilisest tõlgendusest ei järeldu, et niisuguse üksuse ümberliigitamist vähem oluliseks üksuseks saaks põhjendada sellega, et nimetatud üksuse poolt usaldatavusnõuete täitmise üle riiklike asutuste otsese järelevalve teostamine on selle määruse eesmärkide saavutamiseks sama sobiv kui järelevalve, mida teostab üksnes EKP.
- 49 Seetõttu, nagu otsustas ka Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 54, 63 ja 72, andis nõukogu EKP-le seoses määruse nr 1024/2013 artikli 4 lõikes 1 nimetatud ülesannetega ainupädevuse, mille detsentraliseeritud teostamist riiklike asutuste poolt – ühtse järelevalvemehhanismi raames ja EKP järelevalve all – vähem oluliste krediidasutuste suhtes selle määruse artikli 6 lõike 4 esimese lõigu tähenduses lubab see artikkel 6, ning mis puudutab osasid nendest ülesannetest, siis andis ta EKP-le ka ainupädevuse määratleda nimetatud artikli 6 lõike 4 teises lõigus kasutatud mõiste „konkreetsed asjaolud“ täpsem sisu, ja seda pädevust teostati määruse nr 468/2014 artiklite 70 ja 71 vastuvõtmisega.
- 50 Seejärel tuleb meenutada, et vastavalt määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teisele lõigule saab niisuguse krediidasutuse, nagu Landeskreditbank, kelle varade koguväärtus ületab 30 miljardit eurot, liigitada vähem oluliseks üksuseks siis, kui konkreetsed asjaolud selle sätte tähenduses õigustavad tema sellena käsitlemist.
- 51 Selles suhtes ei ole õige Landeskreditbanki väide, et Üldkohus tõlgendas määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teist lõiku ja määruse nr 468/2014 artiklit 70, ilma et ta oleks arvesse võtnud proportsionaalsuse põhimõtet.
- 52 Nimelt tuleb asuda seisukohale, et Üldkohus andis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 66–85 nendele sätetele tõlgenduse, milles võeti seda põhimõtet arvesse.
- 53 Täpsemalt, vaidlustatud kohtuotsuse punktis 68 meenutas Üldkohus põhjendatult, et meetme proportsionaalsuse hindamisel tuleb järgida kaalutlusruumi, mis võib olla antud liidu institutsioonidele selle meetme vastuvõtmisel (vt selle kohta 12. detsembri 2006. aasta otsus Saksamaa vs. parlament ja nõukogu, C-380/03, EU:C:2006:772, punkt 145 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 54 Selles küsimuses on oluline täheldada, et määruste nr 1024/2013 ja nr 468/2014 sätted annavad EKP-le otsustusõiguse, mis võtab arvesse faktilisi asjaolusid ja kehtestab nendega proportsionaalsed tingimused. Nii võib vastavalt määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teisele lõigule üksust, mida ei tuleks pidada vähem oluliseks selles sättes ette nähtud kriteeriumide alusel, selleks siiski pidada, kui seda põhjendavad konkreetsed asjaolud, mis on määratletud määruse nr 468/2014 artiklis 70.
- 55 Nendes sätetes kirjeldatud olukord on selline, kus olulise üksuse poolt usaldatavusnõuete täitmise üle teostatav otsene riiklike asutuste järelevalve võimaldaks määrusega nr 1024/2013 seatud eesmarke saavutada paremini, kui selle üksuse poolt usaldatavusnõuete täitmise üle teostatav otsene EKP järelevalve, või vastupidi olukord, kus EKP järelevalve ei võimaldaks neid eesmarke saavutada sama hästi, kui usaldatavusnõuete täitmise üle teostatav otsene järelevalve nende asutuste poolt.

- 56 Samas on määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 5 punktis b sätestatud, et kui see on vajalik kõrgete järelevalvestandardite järjepideva kohaldamise tagamiseks, võib EKP igal ajal kas omal algatusel pärast riiklike pädevate asutustega konsulteerimist või riikliku pädeva asutuse taotlusel otsustada teostada ise vahetult kõiki asjakohaseid volitusi ühe või enama selle artikli 6 lõikes 4 osutatud krediidiasutuse puhul.
- 57 Need sätted käsitlevad erinevaid kriteeriume, nimelt esiteks kriteeriumi, mis puudutab usaldatavusnõuete täitmise järelevalve alla kuuluva üksuse oluliseks liigitamise asjakohatust, ja teiseks kriteeriumi, mis puudutab EKP poolt vastava pädevuse teostamise vajadust.
- 58 Vaidlustatud kohtuotsuse punktist 62 tulenev asjasse puutuvate sätete võrdlus toetab selle kohtuotsuse punktis 77 esitatud Üldkohtu hinnangut, et ühtse järelevalvemehhanismi loomise teel ühildas liidu seadusandja määruse nr 1024/2013 artiklis 6 selle rolli arvessevõtmise, mis on liikmesriikidel liidu õiguse rakendamisel, nimetatud määruse eesmärkide saavutamiseks.
- 59 Sellest tuleneb, et liidu seadusandja võttis proportsionaalsuse põhimõtet arvesse, ja et EKP ei ole kohustatud, nagu toonitab ka Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 75, igal üksikjuhul analüüsima, kas määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teises lõigus nimetatud kriteeriumide kohaldamisest hoolimata ei peaks oluline asutus kuuluma riiklike asutuste otsese järelevalve alla seetõttu, et just viimased suudavad ise selle määruse eesmärgi paremini saavutada.
- 60 Seetõttu otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 80 õigusnormi rikkumata, et määruse nr 468/2014 artikli 70 lõike 1 teksti, milles viidatakse „konkreetsetele faktidele, mis muudavad järelevalve alla kuuluva üksuse oluliseks liigitamise asjakohatuks“, tuleb mõista nii, et selles peetakse silmas üksnes neid konkreetseid fakte, mille esinemisel on neid eesmärgi ja põhimõtteid parem saavutada usaldatavusnõuete täitmise otsese järelevalvega riiklike asutuste poolt – arvestades eelkõige kõrgete järelevalvestandardite järjepideva kohaldamise tagamise vajadust –, mitte usaldatavusnõuete täitmise otsese järelevalvega EKP poolt.
- 61 Üldkohtu selle tõlgenduse põhjendatust toetab asjaolu, et vastavalt määruse nr 468/2014 artikli 70 lõikele 2 tuleb mõistat „konkreetsed asjaolud“, mida nimetatakse nii selle määruse artikli 70 lõikes 1 kui ka määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teises ja viiendas lõigus, tõlgendada kitsendavalt.
- 62 Viimaks tuleb tagasi lükata ka argument, et tõlgendus, mille Üldkohus andis mõistele „konkreetsed asjaolud“ määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teise lõigu ja määruse nr 468/2014 artikli 70 tähenduses, võtab nendelt sätetelt nende soovitud toime, muutes võimatuks nende asjaolude esinemise tõendamise.
- 63 Nimelt, nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 74, ei viita miski sellele, et see tõlgendus, mis on kooskõlas määruste nr 1024/2013 ja nr 468/2014 sätete ja eesmärkidega, muudaks võimatuks selle, et Landeskreditbank saaks tugineda „konkreetsetele asjaoludele“ asjakohaste sätete tähenduses ja esitada nende esinemise kohta tõendeid.
- 64 Neid asjaolusid arvestades ei rikkunud Üldkohus nendes sätetes kasutatud mõiste „konkreetsed asjaolud“ tõlgendamisel õigusnormi.
- 65 Seetõttu tuleb esimese väite esimene osa tagasi lükata.

Esimese väite teine osa

– Poolte argumentid

- 66 Esimese väite teises osas märgib Landeskreditbank, et Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuses rikkunud õigusnormi, kuna ta ei tuvastanud selle kohtuotsuse punktides 101–112 EKP ilmset viga faktide hindamisel.
- 67 Täpsemalt väidab Landeskreditbank, et Üldkohus oleks pidanud – sealhulgas oma enda tõlgenduse alusel, mille ta asjasse puutuvatele sätetele andis – analüüsima tema üksikasjalikku ja faktilist argumentatsiooni ning kontrollima, kas selle argumentatsiooni alusel oleks usaldatavusnõuete täitmise otsene järelevalve riiklike pädevate asutuste poolt võimaldanud määruse nr 1024/2013 eesmärgi paremini saavutada kui otsene järelevalve EKP poolt.
- 68 Veel väidab Landeskreditbank, et Üldkohus rikkus õigusnormi ka siis, kui ta analüüsis tema argumentatsiooni, mille kohaselt õigustas riiklike asutuste poolt usaldatavusnõuete täitmise üle järelevalve teostamist tema tegevust reguleerivate õiguslike raamistike ja teda kontrollivate asutuste mitmekesisus.
- 69 EKP ja komisjon vaidlevad Landeskreditbanki argumentidele vastu.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 70 Kuigi vaidlustatud kohtuotsuse punktides 87, 88, 102, 104 ja 108 nähtuvalt oli Landeskreditbank Üldkohtule esitatud argumentatsioonis seisukohal, et usaldatavusnõuete täitmise üle otsese järelevalve teostamisest Saksa asutuste poolt piisas, et saavutada määruse nr 1024/2013 eesmärgid ja tagada kõrgete järelevalvestandardite järjepidev kohaldamine, ning et usaldatavusnõuete täitmise üle otsese järelevalve teostamine EKP poolt ei olnud selles suhtes vajalik, otsustas Üldkohus õigesti – arvestades seda, kuidas ta tõlgendas mõistet „konkreetsed asjaolud“ määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teise lõigu ja määruse nr 468/2014 artikli 70 tähenduses, ja et selle tõlgenduse õigsust on kinnitatud apellatsioonkaebuse esimese väite esimese osa analüüsis –, et see argumentatsioon ei ole asjakohane.
- 71 Samuti, lisaks asjaolule, et see esitati Üldkohtus alles repliigi staadiumis, on Landeskreditbanki paljasõnaline kinnitus, et usaldatavusnõuete täitmise üle järelevalve teostamine riiklike asutuste poolt võimaldaks tema tegevust reguleerivate õiguslike raamistike ja kontrollivate asutuste mitmekesisuse tõttu määruse nr 1024/2013 eesmärgi paremini saavutada kui usaldatavusnõuete täitmise järelevalve teostamine EKP poolt, ilmselgelt ebapiisav selleks, et tuvastada selle järelevalve asjakohatus ning see ei saa kohustada Üldkohut kontrollima, kas võivad esineda konkreetsed asjaolud asjasse puutuvate sätete tähenduses.
- 72 Seetõttu võis Üldkohus õigusnormi rikkumata vaidlustatud kohtuotsuse punktis 112 õigusnormi rikkumata tagasi lükata Landeskreditbanki väite, et EKP on teine ilmset viga faktide hindamisel.
- 73 Seetõttu tuleb esimese väite teine osa tagasi lükata.

Esimese väite kolmas osa

– Poolte argumendid

- 74 Esimese väite kolmandas osas on Landeskreditbank seisukohal, et Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 140–142 ja 149 vääralt, et EKP-le ei saa ette heita kaalutusõiguse kasutamata jätmist ja faktide uurimise kohustuse rikkumist põhjusel, et ta lükkas Landeskreditbanki argumendid asjasse puutumatus tõttu tagasi.
- 75 EKP ja komisjon vaidlevad Landeskreditbanki argumentidele vastu.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 76 Nagu märgitud ka käesoleva kohtuotsuse punktis 70, oli Landeskreditbank Üldkohtule esitatud argumentides sisuliselt seisukohal, et määruse nr 1024/2013 eesmärgi sai saavutada usaldatavusnõuete täitmise üle otsese järelevalve teostamisega Saksa asutuste poolt, ilma et selles suhtes oleks vaja usaldatavusnõuete täitmise üle otsese järelevalve teostamist EKP poolt.
- 77 Ent kuna need argumendid on asjakohatud määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teises lõigus ja määruse nr 468/2014 artiklis 70 kasutatud mõiste „konkreetsed asjaolud“ tõlgendamisel – mis tuleneb nii vaidlustatud kohtuotsuse punktist 80 kui ka käesoleva kohtuotsuse punktides 50 ja 51 –, ei ole Üldkohus rikkunud õigusnormi, kui ta lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 142 ja 150 tagasi Landeskreditbank neljanda ja viienda väite, mis käsitlesid vastavalt EKP poolt võimu kuritarvitamist, kuna ta jättis õigusvastaselt oma kaalutusõiguse teostamata, ja EKP poolt tema kohustuse rikkumist analüüsida ja võtta arvesse kõiki juhtumi asjakohaseid asjaolusid, tehes seda põhjusel, et EKP-le ei saa ette heita, et ta need argumendid tagasi lükkas või et ta artikli 70 lõike 1 kohaldamisel selle sätte sõnastuse seisukohast asjakohatud asjaolud arvesse võtmata jättis.
- 78 Seetõttu tuleb esimese väite kolmas osa tagasi lükata.
- 79 Arvestades eeltoodud kaalutlusi nende kogumis, tuleb esimene väide tagasi lükata.

Teine väide

- 80 Oma teises väites tugineb Landeskreditbank vaidlusaluse otsuse moonutamisele ja väärale hinnangule, mis on sellega seoses väidetavalt antud põhjendamise nõudele.
- 81 See väide koosneb kahest osast.

Teise väite esimene osa

– Poolte argumendid

- 82 Teise väite esimeses osas leiab Landeskreditbank, et Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 31 ja 34 vaidlusalust otsust moonutanud, esitades selle otsuse põhjenduse valesti ja asendades selle oma enda põhjendusega.
- 83 Täpsemalt väidab Landeskreditbank, et vaidlusaluses otsuses puudub kriteerium, mille kohaselt saab tema liigitamise oluliseks üksuseks välistada vaid siis, kui on tõendatud, et usaldatavusnõuete täitmise üle otsese järelevalve teostamine Saksa pädevate asutuste poolt võimaldab määruse nr 1024/2013 eesmärgi saavutada paremini, kui järelevalve EKP poolt.

84 EKP ja komisjon vaidlevad Landeskreditbanki argumentidele vastu.

– *Euroopa Kohtu hinnang*

- 85 Vastavalt Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikale peab ELTL artiklis 296 nõutud põhjendus vastama asjaomase akti laadile ning sellest peab selgelt ja üheselt nähtuma akti vastu võtnud institutsiooni arutluskäik, nii et huvitatud isikutel oleks võimalik mõista võetud meetme põhjendusi ja pädeval kohtul teostada oma kontrolli (5. detsembri 2013. aasta kohtuotsus *Solvay vs. komisjon*, C-455/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:796, punkt 90, ja 10. märtsi 2016. aasta kohtuotsus *HeidelbergCement vs. komisjon*, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punkt 16).
- 86 Käesolevas asjas tuleb rõhutada, et vaidlusalune otsus on krediidiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet puudutav akt, mille on vastu võtnud EKP, kellel on selles valdkonnas suur kaalutlusruum, kuna nagu märgitud ka määruse nr 1024/2013 põhjenduses 55, kaasneb järelevalveülesannete andmisega EKP-l oluline vastutus tagada ELis finantsstabiilsus ning kasutada oma järelevalvevõlutusi võimalikult tulemuslikult ja proportsionaalselt.
- 87 Samuti tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et põhjendamise nõude hindamisel tuleb arvesse võtta juhtumi asjaolusid, eelkõige akti sisu, selle põhjenduste laadi ning huvi, mis võib olla akti adressaatidel või teistel isikutel, keda akt otseselt ja isiklikult puudutab, selgituste saamiseks. Ei ole nõutud, et põhjenduses oleks esile toodud kõik asjasse puutuvad faktilised ja õiguslikud asjaolud, kuna kontrollides akti põhjenduse vastavust ELTL artikli 296 nõuetele tuleb lisaks akti sõnastusele arvestada akti konteksti ja kõiki asjassepuutuvaid õigusnorme (5. detsembri 2013. aasta kohtuotsus *Solvay vs. komisjon*, C-455/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:796, punkt 91, ja 10. märtsi 2016. aasta kohtuotsus *HeidelbergCement vs. komisjon*, C-247/14 P, EU:C:2016:149, punkt 16).
- 88 Selle kohta tuleb meenutada, et vastavalt määruse nr 1024/2013 artikli 24 lõikele 1 moodustab EKP vaidlustusnõukogu, et vaadata asutusesiselt halduskorras läbi otsused, mis EKP on teinud selle määrusega talle antud volituste täitmisel.
- 89 EKP moodustas selle vaidlustusnõukogu oma otsusega 2014/360, mis võeti vastu määruse nr 1024/2013 artikli 24 alusel.
- 90 Määruse nr 1024/2013 artikli 24 lõige 7 sätestab, et pärast seda, kui vaidlustusnõukogu on saanud taotluse vaadata läbi EKP poolt selle määruse alusel vastu võetud otsus, esitab ta pärast nimetatud taotluse vastuvõetavuse kohta otsuse tegemist arvamuse ning saadab juhtumi edasi EKP järelevalvenõukogule uue otsuse eelnõu ettevalmistamiseks. Otsuse 2014/360 artikli 16 lõige 2 näeb ette, et arvamuses teeb vaidlustusnõukogu ettepaneku, kas esialgne otsus tuleks kehtetuks tunnistada, asendada samalaadse sisuga otsusega või asendada muudetud otsusega, ning et viimasel juhul tuleb arvamuses esitada ettepanekud vajalike muudatuste kohta. Määruse nr 1024/2013 artikli 24 lõike 7 kohaselt võtab järelevalvenõukogu seda arvamust arvesse ning esitab EKP nõukogule viivitamatult uue otsuse eelnõu, mis tühistab esialgse otsuse, asendab selle identse sisuga otsusega või asendab selle muudetud otsusega. Uus otsuse eelnõu loetakse vastuvõetuks, kui EKP nõukogu ei ole selle suhtes esitanud vastuväiteid hiljemalt kümne tööpäeva jooksul.
- 91 Samuti sätestavad määruse nr 1024/2013 artikli 24 lõige 9 ja otsuse 2014/360 artikkel 18, et vaidlustusnõukogu väljendatud arvamust, järelevalvenõukogu esitatud uut otsuse eelnõud ja EKP nõukogu poolt vastu võetud otsust põhjendatakse ja neist teavitatakse pooli.

- 92 Seega tuleneb määruse nr 1024/2013 artikli 24 ja otsuse 2014/360 sätetest, et nii selle arvamuse, uue otsuse eelnõu kui ka uue otsuse teeb sama institutsioon, nimelt EKP, ning need tehakse asutusesiseselt halduskorras läbiviidavas samas vaidlustusmenetluses, milles vaadatakse läbi selle institutsiooni poolt määrusega nr 1024/2013 talle antud pädevuse teostamisel vastu võetud otsused, ning et need on seetõttu omavahel lahutamatu seotud, nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 98.
- 93 Seetõttu analüüsis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 31, 34 ja 128 õigesti vaidlusalust otsust vaidlustusnõukogu selle arvamuse seisukohast, millest Landeskreditbanki vastavalt määruse nr 1024/2013 artikli 24 lõikele 9 ja otsuse 2014/360 artiklile 18 oli teavitatud.
- 94 Käesolevas asjas täheldas Üldkohus, et vaidlustusnõukogu 20. novembri 2014. aasta arvamuses järeldati, et EKP 1. septembri 2014. aasta otsus, milles liigitati Landeskreditbank „oluliseks üksuseks“ määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 tähenduses, on õiguspärane, ning et vaidlusaluse otsusega tunnistas kehtetuks ja asendas EKP selle otsuse, jättes samas selle liigituse muutmata.
- 95 Seetõttu võis Üldkohus ilma, et ta oleks rikkunud õigusnormi, vaidlustatud kohtuotsuse punktis 127 otsustada – olles eelnevalt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 125 märkinud, et vaidlustusnõukogu aramus kuulub konteksti, milles vaidlusalune otsus on tehtud, ja seega võib seda käesoleva kohtuotsuse punktis 87 viidatud kohtupraktika kohaselt arvesse võtta, et hinnata, kas kõnealune otsus on piisavalt põhjendatud –, et määruse nr 1024/2013 artikli 24 lõigetest 1 ja 7 järeldeb kahtlemata, et kuivõrd vaidlusalune otsus vastab vaidlustusnõukogu arvamusele, on see tehtud selle arvamuse jätkuna, ja et selles arvamuses sisalduvaid selgitusi võib arvesse võtta selle hindamisel, kas vaidlusalune otsus on piisavalt põhjendatud.
- 96 Eeltoodut arvestades võis Üldkohus õigusnormi rikkumata vaidlusaluse otsuse põhjendatuse analüüsimisel vaidlustatud kohtuotsuse punktis 128 lugeda vaidlusalust otsust ja vaidlustusnõukogu arvamust nende koostoimes, otsustades, et sellest tuleneb esiteks, et EKP hinnangul saavad „konkreetsed asjaolud“ esineda üksnes tingimusel, et määruse nr 1024/2013 eesmärkide saavutamist tagab paremini riiklike asutuste teostatav otsene järelevalve, ja teiseks, et Landeskreditbank ei ole tõendanud, et see tingimus oli tema puhul täidetud.
- 97 Eeltoodut arvestades ei ole Üldkohus vaidlusalust otsust moonutanud.
- 98 Seetõttu tuleb teise väite esimene osa tagasi lükata.

Teise väite teine osa

– Poolte argumendid

- 99 Teise väite teises osas on Landeskreditbank seisukohal, et kuna Üldkohus moonutas vaidlusaluse otsuse sisu, tegi ta ka hindamisvea, jättes tuvastamata, et see otsus ei täitnud liidu õigusest tulenevat põhjendamisoletust.
- 100 Landeskreditbank leiab nimelt, et vaidlusalune otsus on ebaloogiline ja vastuoluline, sellest ei nähtu põhjendused, millel see põhineb, ning selles ei ole analüüsitud tema argumentatsiooni, mistõttu vastupidi sellele, mida kinnitas Üldkohus, ei saanud viimane teostada õiguspärasuse kontrolli selle otsuse põhjenduste sisulise õigsuse üle.
- 101 EKP ja komisjon vaidlevad Landeskreditbanki argumentatsioonile vastu.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 102 Kuna teise väite teine osa põhineb eeldusel, mille Euroopa Kohus selle väite esimese osa analüüsi käigus tagasi lükkas ja mille kohaselt moonutas Üldkohus väidetavalt vaidlusaluse otsuse sisu, tuleb see väite osa tulemusetuse tõttu tagasi lükata.
- 103 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb teine väide tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

- 104 Kolmandas väites leiab Landeskreditbank, et vaidlustatud kohtuotsuses on rikutud menetlusnormi, kuna see sisaldab aspekte, mis ei olnud menetluse esemeks.
- 105 Landeskreditbank leiab, et Üldkohus rikkus õigust olla ära kuulatud ja kohtumenetluse võistlevuse põhimõtet seetõttu, et ta lükkas Landeskreditbanki argumendid tagasi põhjusel, et viimane ei väitnud, et riiklik järelevalve usaldatavusnõuete täitmise üle võimaldaks määruse nr 1024/2013 eesmärgi paremini saavutada kui EKP otsene järelevalve, kuigi seda kriteeriumi EKP ega Üldkohtu menetluse käigus ei mainitud.
- 106 Samuti ei mainitud nendes menetlustes vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 nimetatud kokkuleppe või koostöö puudumist Baden-Württembergi liidumaa ja Saksamaa ametiasutuste vahel, mis muudaks nende koostöö lihtsamaks kui see oleks EKPga.
- 107 EKP ja komisjon vaidlevad Landeskreditbanki argumentidele vastu.

Euroopa Kohtu hinnang

- 108 Esimesena ei saa nõustuda Landeskreditbanki argumendiga, et menetluse käigus ei mainitud kriteeriumi, mille põhjal järelada, kas esinevad konkreetsed asjaolud määruse nr 1024/2013 artikli 6 lõike 4 teise lõigu ja määruse nr 468/2014 artikli 70 lõike 1 tähenduses ning milleks oli see, et määruse nr 1024/2013 eesmärkide saavutamine on paremini tagatud riiklike asutuste otsese järelevalvega usaldatavusnõuete täitmise üle kui EKP otsese järelevalvega usaldatavusnõuete täitmise üle.
- 109 Nimelt nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 116, tuleneb selgelt hagit ja kostja vastusest, et selle kriteeriumi üle on pooled Üldkohtu menetluses vaieldud, mistõttu on järgitud nii Landeskreditbanki õigust olla ära kuulatud kui ka kohtumenetluse võistlevuse nõuet.
- 110 Samuti, nagu märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 129, kinnitab Landeskreditbanki tühistamishagi põhjenduseks esitatud esimese väite analüüs, et tal oli võimalik mõista EKP arutluskäiku ja sellele kõnealuse väite raames vastu vaielda, ning Üldkohtul võimalik teostada vaidlusaluse otsuse põhjenduste sisulise õigsuse üle nende õiguspärasuse kontrolli.
- 111 Lisaks kuulati Üldkohtu istungil ära poolte seisukohad ja nende vastused Üldkohtu küsimustele.
- 112 Teisena, mis puudutab seda, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111 mainiti Baden-Württembergi liidumaa ja Saksamaa ametiasutuste vahelise niisuguse kokkuleppe või koostöö puudumist, mis muudaks nende koostöö lihtsamaks kui see oleks EKPga, siis piisab, kui märkida, et selle tähelepanekuga Üldkohus lihtsalt vastas Landeskreditbanki repliigis esitatud argumendile, mille kohaselt tema tegevust reguleerivate õiguslike raamistike ja teda kontrollivate asutuste mitmekesisust arvestades tagataks kõrgete järelevalvestandardite järjepideva kohaldamine paremini usaldatavusnõuete

täitmise üle järelevalve teostamisega Saksa asutuste poolt, mitte nende nõuete täitmise üle järelevalve teostamisega EKP poolt, täheldades seejuures, et kuna ei ole esitatud konkreetseid tõendeid, mis näitaksid, et seda eesmärki silmas pidades oleks riiklike asutuste omavaheline koostöö olnud lihtsam kui koostöö EKPga, tuleb see argument põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

- 113 Seetõttu ei ole Üldkohus rikkunud Landeskreditbanki õigust olla ära kuulatud ega kohtumenetluse võistlevuse põhimõtet.
- 114 Neil asjaoludel tuleb kolmas väide tagasi lükata.
- 115 Kõigist eelnenud kaalutlustest lähtuvalt tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

- 116 Kodukorra artikli 184 lõikes 2 on ette nähtud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse.
- 117 Kodukorra artikli 138 lõike 1 kohaselt, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.
- 118 Kuna EKP on Landeskreditbankilt kohtukulude hüvitamist nõudnud ja viimane on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb otsustada, et lisaks tema enda kohtukuludele kannab Landeskreditbank ka EKP ja komisjoni kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

- 1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**
- 2. Mõista kohtukulud välja Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbankilt.**

Allkirjad